

Arrest

nr. 305 750 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 17 april 2024.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FLANDRE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 11 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij toepassing wordt gemaakt van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni

2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 12 december 2023.

Op 9 januari 2024 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing, gekend onder rolnummer 308 569. Middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt op 19 april 2024 de versnelde behandeling gevraagd van dit schorsingsberoep. Bij arrest nr. 305 749 van 26 april 2024 wordt dit schorsingsberoep verworpen.

Op 17 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker wordt hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : S.

geboortedatum : (...) 2003

geboorteplaats : Shega Pelwaray

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 04/12/2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 12/12/2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 11/12/2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 17/04/2024 dat hij in Kroatië geen slaapplek kreeg en geen eten. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart gezond te zijn. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 11/12/2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 17/04/2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, met het oog op zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.3.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een enig middel, dat bestaat uit vier onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4, 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht”*. Verzoeker meent dat er eveneens sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

In een eerste onderdeel verwijt verzoeker dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de bijlage 26quater die volgens hem niet op wettige wijze is gemotiveerd waardoor de bestreden beslissing eveneens onwettig is.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet kan worden gebaseerd op artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet aangezien Kroatië verzoekers terugkeer heeft aanvaard op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening wat veronderstelt dat nog niet is vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is.

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 52 van het EU-Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven ontoereikend en stereotiep is. Verweerder had volgens verzoeker zijn privé- en gezinsleven nogmaals grondig moeten onderzoeken. Verzoeker stelt herhaaldelijk te hebben gewezen op de aanwezigheid van zijn broer S.J. die sinds 2022 erkend vluchteling is in België, en op de banden van afhankelijkheid met hem.

In een vierde onderdeel voert verzoeker een kennelijke appreciatiefout aan en een schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 1 tot 4 en 52 van het EU-Handvest, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. Verzoeker meent dat verweerder een onvoldoende zorgvuldige analyse heeft gevoerd van het risico op schending van zijn rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest. Volgens verzoeker bevestigt de algemene informatie dat Kroatië niet in staat is om verzoekers om internationale bescherming onder goede omstandigheden op te vangen en dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker citeert uit algemene verslagen van organisaties zoals Amnesty en de website Balkaninsight over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië en de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. Tenslotte meent verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn verklaringen waar hij stelt dat hij niet terug kan naar Kroatië omdat hij er geen slaapplek vond en er geen eten kreeg.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden en dat verzoeker geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu hij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de aan hem op 12 december 2023 betekende bijlage 26quater niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat

verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

2.3.4. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.5. Verzoeker meent dat er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet omdat nog niet is vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming nu de terugkeer van verzoeker door Kroatië werd aanvaard op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker gaat voorbij aan de finaliteit van het artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening:

“5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Overeenkomstig artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening is Kroatië de verantwoordelijke lidstaat tot terugname van verzoeker zodat deze bepaling geenszins de toepassing van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet in de wet staat, in tegendeel.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de termijn van vrijwillig vertrek (in de aan hem op 12 december 2023 betekende bijlage 26quater) niet heeft nageleefd waardoor verweerder rechtsgeldig op grond van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kon besluiten dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig wordt geacht om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Verzoeker betwist niet dat hij de termijn van tien dagen heeft overschreden waardoor hij zich blootstelt aan een gedwongen uitvoering van de bijlage 26quater.

2.3.6. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker niet dat Kroatië overeenkomstig de Dublin III-verordening verplicht is tot terugname. Wel meent hij dat zijn overdracht naar Kroatië een schending vormt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 4 en 7 van het EU- Handvest.

De Raad stelt vast dat de grieven die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt praktisch identiek zijn aan deze die hij in zijn verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 11 december 2023 heeft aangevoerd. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 305 749 van 26 april 2024 dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 4 en 7 van het EU-Handvest prima facie niet wordt aangetoond. Door nogmaals de kritische commentaren te herhalen, gecombineerd met een aantal toelichtingen over de algemene grenssituatie, kan verzoeker de Raad er niet toe brengen alsnog te oordelen dat zijn overdracht naar Kroatië niet verenigbaar zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Er dient te worden benadrukt dat het huidige beroep geen bijkomende aanleg vormt om zijn argumenten tegen de bijlage 26quater te herhalen.

2.3.7. Inzake artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd als volgt:

“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 11/12/2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 17/04/2024 dat hij in Kroatië geen slaappleats kreeg en geen eten. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om

tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart gezond te zijn. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het citeren van algemene verslagen en haalt geen concrete persoonlijke ervaringen aan. Waar verzoeker betoogt dat hij in Kroatië geen slaappleats vond en er geen eten kreeg, gaat verzoeker er geheel aan voorbij dat hij slechts één dag in Kroatië is gebleven alvorens hij is doorgereisd naar Slovenië. In die optiek kan hij op het eerste gezicht niet overtuigen dat hij in Kroatië geen opvang kreeg. Waar verzoeker aan de hand van algemene verslagen verwijst naar illegale pushback-praktijken aan de grens, merkt de Raad op dat verzoeker zelf geen dergelijke grenservaringen van gedwongen terugkeer heeft gekend bij zijn betreding van het Kroatisch grondgebied en dat verzoekers huidige situatie bovendien geheel anders is vermits hij in het kader van de Dublin III-verordening wordt overgedragen aan Kroatië en er een uitdrukkelijk akkoord voorligt dat hij via de luchthaven van Zagreb dient terug te keren en dus niet via de buitengrenzen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De verwijzing door verzoeker naar eerder gewezen arresten van de Raad die een overdrachtsbesluit naar Kroatië geschorst hebben, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel. In de twee aangehaalde arresten met nrs. 280 105 en 280 106 wordt de tenuitvoerlegging van een bijlage 26quater geschorst om de (enkele) reden dat er geen individuele garanties gevraagd werden van de Kroatische autoriteiten ondanks het profiel en de verklaringen van de verzoekende partijen in deze zaken. In casu hebben de Kroatische autoriteiten voor verzoeker echter wel individuele garanties gegeven bij hun akkoord tot terugname van verzoeker d.d. 04/12/2024.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU-Handvest wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

2.3.8. Inzake artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd als volgt:

“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 11/12/2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 17/04/2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In casu vormt de relatie van verzoeker met zijn meerderjarige broer een gewoonlijke affectieve band zonder dat verzoeker bijkomende elementen van afhankelijkheid aanbrengt.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij wel herhaaldelijk melding heeft gemaakt van banden van afhankelijkheid, doch de Raad stelt vast dat uit zijn verklaringen tijdens het Dublinverhoor d.d. 28/09/2023, het ICAM-interview d.d. 30/01/2024 en het hoorrecht d.d. 17/04/2024 blijkt dat hij niet verder komt dan het uiten van zijn wil om bij zijn broer te blijven. Dat verzoeker de wens heeft om in België te blijven omdat zijn broer hier verblijft, maakt niet dat hij bijzondere banden van afhankelijkheid aantoont.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het EU-Handvest wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Tenslotte wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Te dezen steunt de bestreden beslissing op de Dublin III-verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Dit neemt niet weg dat de in deze bepaling aangehaalde elementen, zijnde de gezondheidstoestand en het familieleven - het hoger belang van het kind is thans niet aan de orde in de voorliggende betwisting - corresponderen met hogere rechtsnormen zoals respectievelijk de door verzoeker ook geschonden geachte artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 4 en 7 van het EU-Handvest. Met deze hogere rechtsnormen moet wel degelijk rekening worden gehouden door verweerder als hij een beslissing tot terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat treft. Zoals hierboven reeds besproken blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder zich gekweten heeft van deze verplichting.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, de artikelen 4 en 7 van het Handvest, en artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan prima facie niet worden aangenomen.

2.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.12. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

V. HOEFNAGELS